

legges ved naturvitenskapene (f.eks. medisin). Jesu under (også Hans oppstandelse) må vi som lever i vår opplyste tid forklare som en «indre begivenhet, noe som skjedde i disiplenes bevisshet» (en åndelig hendelse). Det er dette syn Engeset egentlig målbærer.

Men tiden i dag vitner om mer åpenhet overfor underet og mysteriet. Den gammel-dagse legehøldning med inn-grodd skepsis overfor alt som ikke kan forklares fagmedisinsk, er stort sett forlatt. Dessuten tenker man mer helhetlig (holistisk) både om mennesket og virkeligheten.

I dag finnes to tradisjoner av helbredelsesvirksomhet.

1) Det er den vi allerede har nevnt innledningsvis som en del av et evangelisasjonsarbeid, og som en manifestasjon av den guddommelige handling med predikanten eller en karismatisk personlighet i sentrum. Denne tradisjonen kommer fra USA.

2) Den andre tradisjon som nå er i ferd med å vinne innpass også her hos oss, er knyttet til gudstjenesten eller er en velsigning av syke i et sykehus. Dette gjøres av prester i samarbeid med leger etter en fast liturgi hvor det overlates til Gud om Han vil gi styrke til å bære lidelsen eller om Han vil helbrede. Ved enkelte diakoninstitusjoner f.eks. i Sverige praktiseres slike gudstjenester. I England er denne virksomheten blitt ganske alminnelig.

Arnfinn Engeset:
Kirken og de syke
Gyldendal, li87, 123 s.

Veiledning, for diakoner

Av Jostein Idland

Behovet for veiledning begynner å bli akseptert også i kirkelige sammenhenger. Diakonforbundet har fått det på dagsorden ved at det er kommet inn i arbeidsprogrammet. Diakonikonsultene på bispedømmeplan har arbeidet med veiledning, og kollegagruppene av kirkelig ansatte diakoner har vært opptatt av å støtte hverandre.

Kollegagruppa her i Stavanger har kommet med forslag til retningslinjer for veiledningstjeneste for diakoner i kirkelige stillinger i Stavanger bispedømme. Dette arbeidet ble puffet i gang av bispedømmerådets utvalg for diakoni og samfunnsspørsmål. Dette utvalget sendte saken videre til Diakonforbundet som har gitt en foreløpig aksept på notatet fra Stavanger. Diakonforbundet peker i denne sammenhengen på en rekke spørsmål som må drøftes videre i D.N.D.F.'s sentralstyre. Spørsmål som her kan nevnes er:

- Hvilke krav skal stilles for veileder?
- Hvem skal finansiere veiledningen.
- Hvem skal godkjenne veiledere?
- Hvordan bygge opp veilederkompetanse og etter hvilke kriterier?

– Hvem skal ha ansvar for utdanningen.

Kollegagruppa i Stavanger har kjent på behovet både for å skaffe seg kunnskaper om veiledning og for å få veiledning selv. Diakonhjemmets teologiske høgskole ble kontaktet og et tre dagers veilederkurs kom i stand i Stavanger i februar i år. Dag Terje Finnbakk fra DIATAHS og Gro Bentsen fra Diakonhjemmets Sykepleierhøgskole var kursledere. Dette var et lærerrikt og inspirerende kurs som også var et ledd i å skolere veiledere for praktikanter fra DIATAHS.

Videre har kollegagruppa i Stavanger fått tak i to veiledere fra familierådgivningskontoret i Stavanger som nå har begynt med veiledning i grupper. Dette tiltaket støttes med 40% av utgiftene fra Stavanger bispedømmeråd.

Dette samspillet mellom kollegagruppa, diakonikonsulent/bispedømmerådet, diakonforbundet og Diakonhjemmet har vært fint og lærerrikt.

Diakonforbundet har begynt arbeidet med veiledersaken og vil gjerne høre hva andre tenker og gjør på dette området. Veiledning er et nyttig redskap til å utvikle diakonien på i trygge former samtidig som veiledning gjør det lettere å holde ut i diakonistillinger.